

Lone Wolf

SJOERD
ZUIDZEE

Lone Wolf

Sjoerd Zuidzee

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: oktober 2023

Sjoerd Zuidzee

Redactie: Hadassah de Boer

Cover: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Marian van Kilsdonk

Correctie: Janke Scharff

ISBN E-boek: 978-90-8335-635-8

ISBN Paperback: 978-90-8335-636-5

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1

Het was op een vrolijke, zonnige maartmiddag in het OLVG in Amsterdam-Oost dat Evert Hubertus Maarten Jongsma werd geboren. Een geslaagde dag was het. De lente diende zich wat vroeger aan dan anders, de bevalling ging voorspoedig en de al wat oudere ouders waren intens blij met hun baby'tje. Op de valreep was het dan toch gelukt. Het grote wonder gingen ze alsnog meemaken. Geweldig, fantastisch, heerlijk. Er was wel één klein dingetje: het jongetje had een flinke wijnvlek in het gezicht, beginnend op de linkerwang en doorlopend naar zijn oor.

'Tja,' zei de arts die ernaar was komen kijken. 'Dat heb je soms. De natuur heeft nou eenmaal zijn onvolkomenheden.'

Vader Hubert en moeder Roos hadden er niet al te veel aandacht aan geschonken. Hun kindje was gezond en best veel baby's waren bij de geboorte niet helemaal puntgaaf. Dat trok toch vanzelf wel weer bij?

'Dat niet, denk ik,' zei de arts, 'maar we kunnen zoveel tegenwoordig en tegen de tijd dat de kleine er last van krijgt, kunnen we vast nog veel meer. Ik feliciteer u van harte met uw verder kerngezonde kindje.'

Nog diezelfde dag namen de kersverse ouders hun schat mee naar huis en omringden hem daar met alles wat ze hadden. Beiden waren

ze ervan overtuigd geweest dat ze nooit vader en moeder zouden worden, om de doodeenvoudige reden dat ze allebei steeds niemand waren tegengekomen met wie dat een reëel plan kon zijn. En toen opeens hadden ze elkaar getroffen, ergens op een saai feestje van een vage gemeenschappelijke kennis. Hij was al in de vijftig, zij net veertig. Ze keken elkaar in de ogen, zagen een kans en pakten die, meteen en zonder aarzelen. De trein kwam over het algemeen maar één keer langs, wisten ze inmiddels.

En de voorzienigheid had meegewerkt, zagezegd. Roos was gemakkelijk zwanger geworden, wat een wonder was omdat ze in het verleden toch regelmatig onvoorzichtig was geweest en daar nooit voor gestraft was. Daarom had ze vermoed dat de kans dat ze geen nageslacht kon produceren groot was, maar dat bleek dus in het geheel niet het geval. Binnen een maand was ze in verwachting geweest. Wat een gebeurtenis! Hoe konden twee levens opeens zo'n andere wending nemen! Elke sluimerende somberheid was opeens vertrokken, alle gevoelens van zinsloosheid ook. Ze kregen allebei en met elkaar een compleet nieuw leven. De verantwoordelijkheid voor hun zoontje bracht rust en vastberadenheid, omdat niets belangrijker was dan dat.

Natuurlijk ging niet alles vanzelf, waren er gebroken nachten en ook wat angstige kinderziektes, met hoge koorts en zo, maar ze wisten dat dat er allemaal bij hoorde en genoten meer

van het gedoe dan dat ze er last van hadden. Het was heilig werk, vonden ze, natuurlijk werk, en eindelijk deden ze dat waar het leven voor bedoeld was: het verder brengen met nageslacht.

Omdat ze zo goed hun prioriteiten kenden, was alles er veel eenvoudiger op geworden. Ze werkten allebei om geld te verdienen voor hun gezin en als de sleur van de dagelijkse arbeid ze tegenstond, werd dat niet langer als een probleem ervaren, omdat het een hoger doel diende. Als er conflicten waren met hogerhand of collega's, werden die soepel in der minne geschikt, omdat het allemaal niet belangrijk was en er geen energie aan verloren mocht gaan. Ook wat de sociale contacten betrof, ging alles veel gemakkelijker dan vroeger. Ze verwachtten er niet zo veel meer van, waren er niet meer van afhankelijk, dus alles was meegenomen. Als ze ergens uitgenodigd werden, gingen ze er met veel plezier heen en als ze waren overgeslagen, hadden ze het niet gemerkt. Alles was luchtig en simpel geworden, omdat ze nu een gezin hadden en zo goed wisten hoe het voelde om alleen te zijn.

2.

Kleine Evert, die vernoemd was naar zijn grootvader van vaders kant, groeide dan ook op als een rustig en vrolijk kind. Hij was weleens druk, maar vaak ook niet, hij had weleens een driftaanval, maar dat was maar soms, hij was weleens even ongelukkig, maar meestal niet. Met gelukjes en verdrietjes leerde hij stap voor stap de realiteit van het leven.

De wijnvlek had de eerste jaren nauwelijks bestaan. Zijn ouders waren eraan gewend en dus hij ook, omdat hij zichzelf elke avond in de spiegel in de badkamer zag, als zijn moeder hem leerde hoe hij zijn tanden moest poetsen. Er was wel een moment geweest dat hij opeens beseftte dat hij iets in zijn gezicht had wat andere kinderen niet hadden, maar erg veel deed die vaststelling hem niet. Het was net zoiets als al het andere. Er bestond van alles op de wereld, van tijgers tot lantaarnpalen, dus ook die vlek in zijn gezicht.

In het contact met andere kinderen was het aanvankelijk zelfs iets moois geweest, omdat het bijzonder was. Op de peuterspeelzaal had hij een vriendinnetje gehad dat hem altijd over die wang streelde. Ze liet haar vingers over zijn gezicht glijden, alsof ze steeds weer wilde onderzoeken of de vlek weg te vegen was. Of dat het misschien chocomel was of een veeg van appelstroop.

Het was pas in groep drie dat hij voor het eerst merkte dat het niet altijd gewaardeerd werd als je anders was dan anderen.

‘Wijnvlek mag niet meedoen,’ zei opeens een jongen die de baas was van het voetballen op het veldje achter de school.

Wijnvlek? Evert had er thuis naar gevraagd. Had iemand wijn op zijn gezicht gemorst en een vlek veroorzaakt die er nooit meer uit ging?

Zijn moeder legde het hem rustig uit. Iedereen had kleine vlekjes op zijn of haar huid. Dat was volstrekt normaal. ‘Je hebt toch ook een meisje met sproetjes in de klas? Die heeft een heleboel klein vlekjes en jij hebt één grote. Wat maakt het uit?’

Het maakte uit, werd Evert duidelijk. Het meisje heette Marjolein en alle jongens waren verliefd op haar om haar mooie sproetjes en hij werd uitgescholden omdat hij een grote vlek op zijn linkerwang had. Nogal een verschil. De baas van het voetballen had de toon gezet en al snel was het normaal om onaardig te doen tegen ‘de wijnvlek’ en niet met hem te spelen. Natuurlijk waren er nog wel een paar andere jongens die ook niet populair waren en zich daarom bereid toonden met hem om te gaan, maar Evert wilde ze al snel niet meer. Het waren stomme jongens, die meestal maar een beetje in een hoekje zaten niks te doen, of met de meisjes meededen met kinderachtige spelletjes. Eentje droeg zelfs een bril die zo dik was dat het leek of zijn ogen net zo groot waren als de glazen.

Thuis had Evert er eerst weleens iets over

gezegd, over dat hij gepest werd om zijn wijnvlek, maar zijn vader en moeder waren daar zo bezorgd om geworden, en zo boos ook, dat hij het er al snel niet meer over had. Ze konden het duidelijk niet aan.

3.

Toen hij een jaar of negen was besepte Evert Hubertus Maarten Jongsma definitief dat hij door die vlek in zijn gezicht tot een lagere soort behoorde en een minderwaardig mens was. Het was een gegeven. De een was lang, een ander klein, een jongen was een jongen, een meisje een meisje, je had stommerds en slimmerds, sommigen hadden een bril en anderen hadden die niet. En hij was 'de wijnvlek', de enige op de school en op straat. Dat was wat en wie hij was en het maakte hem niet geliefd. Men keek ernaar, lachte erom en schold hem soms uit. Het was zijn lot.

Het wende wel, zoals alles. In de buitenwereld niet geliefd zijn werd zijn natuur en als vanzelf raakte hij steeds meer op zichzelf en verborg hij zich in zijn eigen fantasie. Hij was vaak alleen en fantaseerde zich dan drie keer de wereld rond, ver weg van Amsterdam, op een plek waar mensen woonden die allemaal een wijnvlek in hun gezicht hadden en waar de zijne dan de mooiste was. Hij wist dat dat hem zoveel zelfvertrouwen zou geven dat hij daar tot alles in staat en met alles succesvol was. Zo leefde Evert al snel in twee werelden: die van buiten, waar het kil en koud was en je altijd gevaar liep, en die vanbinnen, waar de zon altijd scheen, waar alles lukte en iedereen van hem hield.

Het feit dat zijn vader een tijdje later ernstig

ziek werd, hielp natuurlijk ook niet. Er was iets aan de hand in zijn lijf, wat veel aandacht van hemzelf en van zijn vrouw vroeg, waardoor Evert nog meer op zichzelf aangewezen was. In zekere zin kwam hem dat niet slecht uit. Hij had gezien dat het zijn ouders verdriet deed als hij in zichzelf gekeerd was en zich afsloot van andere kinderen en omdat ze opeens iets anders aan hun hoofd hadden, lieten ze hem veel meer met rust. Dat was echt beter. Evert wilde geen medelijden, omdat het hem zielig en zwak maakte en dat was wel het laatste dat hij wilde zijn.

En toen kwam die warme zomermiddag, die belangrijk voor hem was, omdat hij een stap zette die zijn leven zou bepalen, al wist hij dat toen natuurlijk nog niet. Achter hun huis in de Watergraafsmeer was een klein slootje en daar weer achter bevond zich een dicht bosje waar altijd mannen kwamen. In de buurt was er al vaak over geklaagd en zo nu en dan reed er een politieauto langs, waardoor het er weer even een paar dagen wat rustiger werd, maar lang duurde dat nooit. Zeker als het donker werd, maar ook wel overdag, slopen daar mannen door de bosjes die elkaar aanraakten en aan elkaars kleren rukten. Je zag eigenlijk niet wat ze nou precies deden, maar Evert wist wel zo'n beetje waar dat over ging. Hij had gehoord van seks en een jongen op school, die met de dikke bril, die Ruben heette, vertelde hem een keer dat er mannen waren die liever met andere mannen iets deden dan met vrouwen. Iets? Wat dan precies? Evert had er

geen antwoord op gekregen. Blijkbaar was het iets slechts, want je mocht er eigenlijk niet over praten, had hij gemerkt. Over dat bosje werd alleen maar gefluisterd.

Waarom moest dat 'iets met seks' eigenlijk vlak achter hun huis? Evert wist dat iedereen in de buurt het verschrikkelijk vond dat die mannen daar van alles deden en toen hij een keer alleen thuis was, omdat zijn vader en moeder in het ziekenhuis waren, pakte hij de luchtbuiks van zijn vader en richtte die vanuit zijn kamerraam op die schimmen daar, fantaserend dat hij een scherpschutter was die de wereld verlost van slechte mensen. Hij deed geen kogeltjes in de loop, zodat hij steeds de trekker kon overhalen en dan kon bedenken dat die mannen daar een voor een door op de grond vielen, om dan later door zwerfhonden opgegeten te worden of zo. Een spannende fantasie.

En toen deed hij opeens wel zo'n klein loden kogeltje in de achterkant van de buiks, klikte die dicht en richtte op twee bewegende schaduwen in de bosjes. Hij merkte dat zijn hart harder ging kloppen en dat hij helemaal warm werd vanbinnen. Opeens waren die twee mannen daar in zijn macht, terwijl ze er niets van wisten. Hij was opeens erg belangrijk, omdat hij ze pijn kon doen.

En meer dan dat was het toch niet? Het waren maar kleine kogeltjes, waar je niet eens een dier mee dood kon schieten. Ja, een muisje misschien, maar groter niet.

En toen haalde Evert de trekker over. Hij

hoorde een schreeuw daar aan de overkant van de sloot, trok snel de buks terug en schoot naar achteren, dieper de kamer in, waar ze hem niet zouden kunnen zien. Hij had het gedaan. Hij had geschoten en het was raak geweest. Was hij nu bang? Ja ook, maar er waren meer gevoelens. Hij was ook opgewonden, blij bijna en zeker trots. Hij had geschoten op de slechte mannen en het was raak geweest. Wow.

4.

Hij hoorde er niets over. Zijn ouders kwamen aan het einde van die middag thuis, met bezorgde gezichten, en zijn moeder maakte eten, terwijl zijn vader met gesloten ogen achterover op de bank lag. Was dat omdat ze op de een of andere manier wisten wat hij gedaan had maar er niet over wilden praten? Of had het met de ziekte van zijn vader te maken? Evert wist het niet. Buiten was in ieder geval alles rustig. Er stopten geen politieauto's voor hun huis en er liepen geen schreeuwende mensen over straat, dus als zijn ouders wisten wat hij gedaan had, hadden ze hem blijkbaar niet verraden.

Moest hij daar wel blij mee zijn? Moest hij namelijk niet gewoon gestraft worden? Eigenlijk toch wel. Je mocht toch niet op mensen schieten, ook al was het maar met een luchtbuks en ook al waren het mannen die dingen deden die iedereen raar vond. Dat kon toch niet? Maar nee, er gebeurde niets. Er werd niet aangebeld en niet opgebeld.

De avond werd in stilte doorgebracht. Vader Hubert en moeder Roos spraken soms even met elkaar, maar deden dat half fluisterend of als Evert net even de kamer uit was, ontdekte hij toen hij naar boven ging, maar meteen weer terugkwam omdat hij zijn iPhone vergeten was. Hij vermoedde dat dat betekende dat ze toch

wel iets wisten of minstens aanvoelden dat hij iets gedaan had wat niet hoorde.

Die avond bedacht hij in bed dat hij waarschijnlijk over een tijdje weggedaan werd. Over een maand of twee of zo. Zijn ouders hadden er dan lang en goed over gepraat, maar besloten dat iemand met een rare vlek in zijn gezicht die dan ook nog met een buks op andere mensen schoot, niet de zoon kon zijn van wie ze hielden en voor wie ze alles over hadden. Ze zouden hem daarom in een kindertehuis onderbrengen, hadden ze bedacht. Daar kon hij dan verder opgroeien zonder dat zij last van hem hadden of zich voor hem zouden hoeven schamen. In de plaats van hem zouden ze dan een ander jongetje van zijn leeftijd in huis nemen, een zwart jongetje misschien wel, omdat die vlekken op zijn huid kon hebben zonder dat je dat zag. En de luchtbuks zouden ze vast wegdoen.

In de dagen en weken die kwamen was Evert steeds vaker alleen thuis en omdat het toch niet meer uitmaakte, bleef hij schieten op de schimmen in de bosjes. Hij deed het volgens een goed uitgedacht plan: hij koos een raam, dat van zijn eigen slaapkamer of van zijn ouders of het kleine zolderraam, opende dat een klein stukje, sloot het gordijntje dat erachter hing en wachtte dan een paar minuten en soms zelfs nog langer. Dan ging hij op afstand van het raam staan, als het nodig was op het kleine uitklapbare trappetje van drie treden uit de keuken, en stak

alleen het allerlaatste stukje van de loop van de luchtbuks langs het gordijn door het raam naar buiten, leunend op de vensterbank. Zo stond hij dan vaak een tijdje, tot hij in de bosjes waar hij op richtte iets zag bewegen en haalde dan de trekker over. Onmiddellijk trok hij de buks terug, gooide die op het bed, sloot met een snelle beweging het raam, liet zich op de grond vallen en bleef daar doodstil liggen. Soms hoorde hij dan wel iets buiten, een kreet van pijn of een schreeuw van woede, maar hij reageerde er niet op. Nooit. Met bonzend hart lag hij op de vloer te luisteren naar wat er gebeurde. Lang duurde dat nooit. Het was meestal één kreet, soms gevolgd door wat geschreeuw dat hij niet verstond.

Na een paar weken zag hij daar nooit meer iemand bewegen in de bosjes. De mannen waren verdwenen. Dat was toch wel heel bijzonder, besloot hij. Was hij dan nu niet eigenlijk de held van de buurt? Iedereen vond het toch zo erg dat die kerels daar kwamen? En nu kwamen ze niet meer, dankzij Evert met de wijnvlek. Ja, hij was de held, maar niemand wist het en dat was toch wel jammer. Of niet? Nee, misschien niet. Misschien was het eigenlijk juist heel cool, bedacht hij, terwijl hij alleen op zijn kamertje zat. Mensen wisten ook niet wie Batman was, omdat die altijd vermomd was. Dat deden superhelden nou eenmaal. Eigenlijk zou hij ook zo'n pak moeten hebben, met zo'n kap half over zijn hoofd, waardoor de wijnvlek ook niet te zien was. O ja, dat was echt een fantastisch

idee. Evert besloot dat hij later een vermomde superheld ging worden. Dat was nou eens een mooi beroep, dat heel erg goed bij hem paste.

5.

Natuurlijk kwam daar niets van zolang hij nog maar een jongen was, wist hij. Batman was rijk en kon een ondergrondse grot laten bouwen waar zijn Batmobile in geparkeerd stond en hij had een butler die alles voor hem deed. Daar was Evert natuurlijk nog niet. Eerst moest hij jong zijn, zijn school afmaken en goed over zichzelf nadenken. Wat was precies zijn superpower? Moest hij iets trainen, jarenlang, om er onoverwinnelijk mee te worden? Een of andere vechtsport of zo? Of moest hij gewoon heel erg slim zijn? Dat kon natuurlijk ook. In deze nieuwe digitale wereld ging het toch meer om slimheid en kennis dan om spierkracht? Hij had nog zoveel tijd om erover na te denken, zijn hele jeugd nog. Pas als hij een man was, moest hij belangrijke beslissingen nemen, nu hoefde dat nog niet.

Evert Hubertus Maarten Jongsma leefde steeds meer in zijn twee werelden en was daar inmiddels totaal aan gewend. Er was die ene, waar mensen naar hem staarden omdat hij die vlek in zijn gezicht had en waar hij van alles moest doen omdat andere kinderen dat ook deden - school en naar de tandarts en zo - en er was die andere, die hij zelf bedacht had. Hij wist wel dat een gefantaseerde wereld eigenlijk niet bestond, maar hij raakte er zo aan gewend dat het soms weleens leek alsof de echte wereld niet echt was en de bedachte wel. Bestonden

die mensen die hem uitlachten en aanstaarden wel? Hij was daar toch niet zo zeker meer van. Misschien waren het robots of hologrammen van kunststof en was hij de enige echte mens op aarde. Het zou kunnen.

Misschien zat het echte leven in zijn hoofd en was het zijn superkracht dat hij zomaar een andere wereld in kon stappen, waar hij macht had over alles en over zijn eigen leven.

Een paar weken nadat Evert tien jaar was geworden, ging zijn vader dood. Er was paniek in huis geweest, die een paar dagen duurde, met dokters die in- en uitliepen en zachte gesprekken met gedempte stemmen van bezoek dat hij niet kende, en toen opeens was zijn vader gestorven en lag hij met ingevallen wangen stil en stijf achterover op zijn bed, alsof hij van steen was. Ook die gebeurtenis leek van een andere wereld, die als een film om hem heen speelde. Was het echt of niet? Of bestond 'echt' helemaal niet? Als het echt was, waarom voelde hij dan zo weinig? Moest hij niet ontzettend veel verdriet hebben? Een zoon hield toch van zijn vader? Of kwam dat pas later, als er geen paniek meer was en je tijd en ruimte had om te voelen wat je echt voelde? Zoiets had hij namelijk weleens gehoord van Ruben met de dikke bril, dat mensen ook flauw konden vallen door overweldigende gevoelens en daardoor niets merkten. Dat zou het dan wel zijn.

Zijn moeder huilde wel, bijna een week lang, tot de begrafenis en nog een paar dagen daarna,

en omklemde hem steeds met trillende armen. Evert begreep dat niet zo goed. Hij was toch zijn vader niet? Waarom pakte ze hém steeds vast? Omdat ze iemand moest hebben om te omklemmen?

Na die week ging het snel beter. Moeder Roos werd rustiger en leek na een tijdje zelfs vrolijker dan de jaren daarvoor. Dat verwarde Evert. Was ze blij dat zijn vader dood was? Daar leek het een beetje op. Misschien was het wel, bedacht hij, dat veel vrouwen eigenlijk helemaal niet van mannen hielden, omdat ze rare dingen deden, zoals die kerels in de bosjes. Een vrouw had een man nodig om een kind mee te krijgen en omdat hij kon meehelpen met geld verdienen en de dingen doen die gedaan moesten worden als je een baby had. Als die dan wat groter was geworden en al met van alles voor zichzelf kon zorgen, was de man overbodig geworden en mocht hij eigenlijk wel doodgaan. Dan huilde je als vrouw een weekje en daarna was je vrij en kon je gaan doen waar je zin in had. Oppassen voor de vrouwen dus, prentte Evert zichzelf in. Ze deden alsof ze lief waren, maar waren dat duidelijk niet altijd.

Of hadden ze gewoon gelijk en was de wereld beter af zonder al die verschrikkelijke mannen? Zij waren het tenslotte die volkeren onderdrukten en oorlogen voerden. Bestonden er vrouwelijke dictators? Nee. Werd het dan niet eens tijd de mannen te ontslaan van hun wereldmacht? Dat leek Evert wel een mooie missie voor een superheld.

6.

Ach ja, de vrouwen. Op zijn elfde jaar begon Evert opeens met interesse naar in kleding verpakte billen en borsten te kijken en voelde hij de neiging armen en handen uit te strekken om eraan te zitten. Hij wist natuurlijk dat dat niet zomaar mocht en deed het dus ook niet, maar dat was nog best lastig, merkte hij. De behoefte was groot en werd steeds groter.

Omdat hij zich in die ene, zogenaamd echte wereld vreselijk moest inhouden, deed hij dat in die andere juist niet. Daar betastte hij alle meisjes en vrouwen die hij tegenkwam: jong en oud, wit en zwart, mooi en minder mooi. Eigenlijk vond hij de minder mooie meisjes nog het meest aantrekkelijk, omdat ze zo graag met hem wilden en er geen probleem mee hadden dat hij die vlek in zijn gezicht had. Sommigen vonden het zelfs opwindend, zeiden ze, omdat hij er zo mannelijk mee uitzag, alsof hij een wilde was met een of andere inheemse tatoeage. In de wereld waar Evert zelf de baas en de regisseur was, deed hij de mooiste en de wildste liefdeservaringen op, terwijl hij in die andere alleen maar aan de zijlijn stond. Daar keek hij toe hoe op schoolfeesten handen en tongen van leerlingen zonder vlekken in hun gezicht hun weg bij elkaar vonden. Zijn halfblinde vriend Ruben stond dan vaak naast hem en had de bril dan meestal al afgedaan, omdat hij niet kon aanzien

dat iedereen lol maakte en lust beleefde, terwijl hij er helemaal niets van kreeg. Evert zelf zat er minder mee. Hij keek toe, nam de beeltenissen van de meisjes nog eens goed in zich op en nam ze later op de avond mee naar huis, om ze in zijn andere wereld te introduceren en daar het zijne met ze te doen, wat enorm door ze gewaardeerd werd.

‘Jij bent tenminste een vent,’ fluisterden ze hem in zijn oor. ‘Niet zo’n softie.’

Wat in de zogenaamd echte wereld masturbatie heette, was in die andere een geweldige vrijpartij, soms met meer meisjes tegelijk. Of zelfs met een lerares, die helemaal wild werd, omdat ze zoiets geweldigs nog nooit had meegemaakt. In zijn zonnige schaduwwereld was de jonge Evert de beste minnaar van iedereen en stonden de dames in de rij om de liefde met hem te bedrijven, op welke manier dan ook.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=lone-wolf>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertaining.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

